

דרמה קטנה

מונודרמה מאת
רוני ניניו

גירסת 3/93, חידוש 11/99

*אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לפרסם, להציג או לעשות כל שימוש שהוא בכל מדיה
שהיא במחזה מבלי לבקש את אישורו של המחזאי.

C כל הזכויות שמורות לרוני ניניו
נייד: 054-4274885 טל: 03-5271542 ninioron@gmail.com

ההצגה, בבימויו של רוני ניניו ובהשתתפות שירילי דשא, זכתה בפרס ראשון בפסטיבל תיאטרונטו 93, הוצגה בתיאטרון הבימה ובכל רחבי הארץ ואחר כך בהעלאה מחודשת בתיאטרון חיפה.

התפקיד נכתב במקורו לשחקנית המגלמת את אותה דמות כילדה בסצינות מסוימות, וכעעירה בשנות העשרים לחייה בסצינות אחרות. הדרמה היא אוניברסלית. הסיפור אנושי. הוא יכול להתרחש בכל מקום ובכל שפה. קיימת אפשרות להסב את התפקיד לדמות של גבר.

כל יום שבת, היינו הולכים לאכול צהריים אצל סבא וסבתא. ובחצר של סבא וסבתא, אבא תלה לי על שני עצים נדנדה, בדיוק בגודל שלי.

כל יום שבת, אחרי ארוחת הצהריים, סבתא ואמא היו לוקחות אותי לגינה להתנדנד על הנדנדה שלי. סבתא ואמא היו מסדרות לי את החולצה בתוך החצאית כדי שהיא לא תתפס בעץ של הנדנדה. אמא היתה מנדנדת אותי וסבתא היתה עומדת בצד, וממלמלת כל מיני מילים בגרמנית שאני לא הבנתי, וככה היא עמדה לה ומלמלה ואמא עמדה ונדנדה אותי, ואני הסתכלתי על השמים ועל העצים שהתנדנדו והייתי מוקפת לי באמא ובסבתא.

אמא ספרה לסבתא שאתמול היא נסעה באזור של דיזנגוף וחיפשה חניה, ופתאום היא רואה שמישהו הולך לצאת מהחניה והיא נעצרת כדי לחנות במקומו. "ואז אני רואה שהבחור הולך לצאת עם האוטו מהחניה, עושה רוורס, וטראח נכנס בפנס של האוטו שמאחוריו".

"אח, מיין גוט" אמרה סבתא.

"כן", אמרה אמא, "הוא נכנס בפנס, ויותר מזה הוא עושה רוורס והולך לברוח עם האוטו".

"חרא"

אמא עצרה את הנדנדה וסבתא אמרה: "אך מיין גוט", ואמא הסתכלה עלי ואמרה: "את לא מתכוונת להגיד עוד פעם את המילה הזאת, נכון?"

"אופס אוך גוט", חשבתי לעצמי.

"פתאום מגיעה הגברת שהאוטו שלה עמד מאחור: 'תסלח לי מאד', היא אומרת לו, 'מה אתה עשית? אתה שברת לי את הפנס!'"

אז הבחורצ'יק הזה יוצא מהאוטו: 'מה את מבלבלת את המוח? אני לא שברתי שום פנס'.

עכשיו אני יצאתי מהאוטו ואמרתי לו..."

"חרא"

הם עצרו את הנדנדה ושתייהן הסתכלו עלי הרבה זמן.

אז אני אמרתי: "חרא בלבן".

סבתא התחילה תיכף למלמל בגרמנית עם עברית: "תראי איזה חינוך דס קינד בקומט, זה הכל בגלל שעברתם לתל-אביב. דר שלשטה איינפלוס פון דן הוליגנן".

ואני אמרתי: "חרא" חרא אחד לסבתא - "חרא", חרא אחד לאמא - "חרא", וחרא אחד לי - "חרא"

"אם עוד פעם תגידי את המילה הזאת את תאכלי סבון!"

סבון? אני אוכל סבון? בהה. מה פתאום שאני אוכל סבון, זה מגעיל.

"בקיזור הבחור הזה הולך לברוח עם האוטו..."

"חרא"

וסבתא הלכה פתאום למטבח ואני ואמא נשארנו.

"חרא, חרא, חרא..."

אמא עמדה ככה, "חרא, חרא, חרא..." ולא עשתה כלום.

בחצר היתה רוח סתיו שנשבה לה בשקט...

"חרא, חרא, חרא... חרא, חרא, חרא..."

סבתא חזרה מהמטבח עם משהו ירוק ביד. הם הסתכלו אחת על השניה, ופתאום הם תפסו אותי.

"לא, אמא לא. אני מבטיחה אמא... לא!... אני מבטיחה שאני יותר לא אגיד את המילה הזאת. אמא תגידי לסבתא – לא!..."

ואז אמא וסבתא לקחו אותי לסלון, אמא הושיבה אותי על הספה וישבה לידי וליטפה לי את הראש. סבתא הלכה לארון והוציאה מהמגירה שלה חבילה אחת של שוקולד שסבא וסבתא תמיד היו מביאים משווצריה, חפיסה אחת יפה ואדומה. היא פתחה אותה והוציאה מתוך נייר כסף את השוקולד, שברה קוביה אחת ונתנה לי. אני לוקחת את השוקולד, שמה אותו על הלשון ואוכלת לאט לאט, ורוצה לשטוף את כל השאריות של הטעם של הסבון.

אמא וסבתא מסתכלות עלי. סבא ואבא יושבים ליד השולחן וקוראים עתונים, ופתאום גם הם מסתכלים עלי. ואני יודעת שהם לא מבינים כלום.
חרא.

"וילסט דו נוך איין שטוק?"

סבתא עומדת עם הצלחת של השניצלים שנשארה עליה חתיכה אחת של שניצל ומכוונת אותה לכיוון אבא.

"אתה רוצה תוספת?"

אבא אומר - "כן" עם הראש ומוריד את השניצל לצלחת שלו. סבתא מחייכת את החיוך שלה ומתיישבת ליד אמא.

אמא, שכבר גמרה לאכול, מסתכלת על אבא, וסבא, שגם כבר גמר לאכול, מסתכל על אבא, ואז גם אני מסתכלת על אבא ולא מבינה למה הוא חותך את השניצל שלו לחתיכות קטנות לאורך ולרוחב כמו שחותכים לילדים.

בינתיים סבתא מביאה את הקומפוט ואנחנו אוכלים את הקומפוט וגם גומרים את הקומפוט ואבא עוד עם השניצל שלו. וככה אנחנו יושבים ומסתכלים על אבא וגם סבתא

מסתכלת על אבא עם החיוך הזה שלה... וסבא זז קצת על הכסא כאילו שלא נוח לו לשבת.

(היא מסתכלת לכיוון הרצפה)

- די זיבלה, לא עכשיו. לא זיבלה, אין קומפוט בשבילך, זה הקומפוט של אבא. די זיבלה, לך הביתה.

(מתעטשת)

סבא כיבה בטעות את הנר של שבת.

- די זיבלה, ששש.

סבתא אומרת לאמא משהו בגרמנית, אבא אומר: "מה?", סבתא אומרת: "נישט וישטיג".

אבא לוקח קוביה אחת מהשניצל שלו ואוכל אותה לאט לאט, וסבתא אומרת לאמא: "טוב, אז הוא לא רוצה את הקומפוט".

אבא קם, והלך למרפסת.

- לא, זיבלה, זה הקומפוט של אבא, אמרתי לך.

"אני רוצה שתעזרי לי להוציא את הניירות שלי מהארון במרפסת ולהוריד אותם לאוטו". אמא וסבתא התחילו להתלחש. סבתא אמרה משהו, אמא אמרה משהו, וסבתא אמרה: "וארום גראדה יאצט?"

אבא לא ענה ואני קמתי והלכתי למרפסת לעזור לאבא. בדרך עוד הספקתי לשמוע את סבתא אומרת: "כן, זה יעשה הרבה אבק",

ואבא אומר לאמא: "תגידי לה שאם זה יעשה הרבה אבק, אני אנקה".

וסבתא אומרת: "הוא תמיד צריך להרוס לנו את יום שישי".

"נכון, אני תמיד צריך להרוס את יום שישי".

היה שקט, סבא מלמל משהו, ויצאנו החוצה עם הניירות.

ובחוף גשם. אני עומדת עם הערימה של הניירות ואמא וסבתא מסתכלות דרך החלון ואני

לא מבינה למה אמא עם סבתא ולא איתנו? למה היא לא באה לעזור לנו בגשם עם

החבילות? ואבא מכניס את החבילה שלו לתוך האוטו, ואני רואה שהוא קצת מרוגז.

וסבתא, סבתא עומדת שם בחלון וצועקת על אמא, ואמא צועקת בחזרה על סבתא...

ונפלה לי החבילה מהיד לתוך השלולית של הגשם. אבא התחיל לאסוף את הניירות אחד

אחד מהשלולית, הכניס אותם בשקט לאוטו, אבל הוא לא כעס עלי אפילו שאני יודעת

שהוא היה עצבני. הוא צפצף לאמא שתרד והיא הלכה מהחלון, אבל סבתא עוד נשארה

שם, ועשתה מין תנועה כזאת עם הידיים והפה שלה עשה מין "אח, מין גוט".

באוטו כשנסענו הביתה, אמא אמרה לאבא: "בשביל מה היית צריך לעשות את זה?"

אבא אמר: "כי ככה רציתי".

אמא אמרה: "אתה עושה לה דווקא?"

"כן, אני עושה לה דווקא".

"אבל למה ליד הילדה?"

"כי הגיע הזמן שהילדה תבין שהחיים לא תמיד מתוקים כמו דבש".

הילדה... ישבתי לי מאחורה וראיתי את החיוך של סבתא, וראיתי איך שבעצם כשסבתא מחייכת את החיוך שלה היא בעצם לא מחייכת. היא בעצם לא רוצה לתת לאבא את השניצל. היא בעצם לא רצתה לתת לו באמת את השניצל. אף פעם. כי כשאני רוצה לתת לאבא את השניצל אני מחייכת אליו, באמת, ושואלת אותו: "אבא, אתה רוצה?"

כשאח של אבא מת, עמדתי עם אמא ליד הקבר והיה שם רב שאמר את "אל מלא רחמים", לא בדיוק אמר, אלא מילמל וכולם מילמלו יחד איתו, ואני זוכרת שהסתכלתי על אבא וראיתי שהוא כועס ועצבני...

"...מנוחה נכונה בישיבה עליונה, תחת כנפי השכינה, במעלות קדושים וטהורים, כזוהר הרקיע מאירים ומזהירים, וחילוץ עצמים וכפרת אשמים, והרחקת פשע והקרבת ישע, וחמלה וחנינה, לחיי העולם הבא..."

ואני מרגישה איך המלמול של אבא הולך ומתחזק ועולה אפילו על המלמול של הרב. "מלך מלכי המלכים ברחמיו ירחם עליו, ויחוס ויחמול עליו. מלך מלכי המלכים ברחמיו יסתירהו בצל כנפיו..."

ואבא הדגיש, הוא הדגיש את המילים אחת אחרי השניה.

"ולקץ הימין יעמידהו, ומנחל עדניו ישקהו..."

ואז כולם - גם הרב וכל הקהל, לא היתה להם ברירה והם הדגישו את המילים יחד עם אבא.

"ויצרור בצרור החיים נשמתו, וישים כבוד מנוחתו. ה' הוא נחלתו, וכן יהי רצון ונאמר אמן."

אחר כך כשנגמר הקדיש, אבא בכה. אף פעם לא ראיתי את אבא בוכה.

"בתו בת הארבע של השחקן הראשי נראתה יושבת בשורה הראשונה באולם, כשהיא צופה בריכוז רב בהצגה. כאשר החל קטע המהלומות בתמונה הרביעית היא פרצה לפתע בבכי, קמה ורצה לקידמת הבמה בצעקות: 'תעזבו את אבא! אל תרביצו לו! אני לא מסכימה שתרביצו לאבא שלי'".

ידיעה בעיתון.

אני פותחת את הדלת, יש לי כבר מפתח משלי, אני נכנסת... אבא עומד במטבח. אני רואה אותו עומד שם עם סינור, ליד הסירים, ובוחש משהו עם כף עץ גדולה. אבא מבשל. טוב, אני הולכת לשים את התיק בחדר שלי, ואני שומעת אותו אומר לי מהמטבח: "תשטפי ידיים ותבואי לאכול, האוכל מוכן".

אבא אף פעם לא אומר לי: "תשטפי ידיים". הוא גם אף פעם לא אומר לי: "תבואי לאכול, האוכל מוכן".

אני יודעת שדודה לאה כבר לא עובדת אצלנו ואבא לא עושה חזרות בתיאטרון כבר הרבה זמן, אבל מה פתאום אבא מבשל? אמא נכנסה הביתה, נשיקות לכולם, היא התיישבה והתחילה לדבר על העבודה, ואבא הגיע לשולחן עם הסיר, שם לי בצלחת, ושם לאמא בצלחת.

(מסתכלת לכיוון הרצפה)

- מה זיבלה? אני לא יודעת מה זה. אני לא יודעת מה זה, אמרתי לך. ואבא, כאילו ששמע מה שאמרתי אומר: "זה מאוד טעים. יש בפנים תפוחי אדמה ובשר. לקחתי מה שנשאר מפה ומה שנשאר משם. נצטרך לעשות קניות כי אני חושב שגמרתי את כל מה שיש במקרר".

אבא מתיישב וכולנו אוכלים, ובאמת יש בפנים תפוחי אדמה ובשר וכל מיני דברים, ואמא ממשיכה לדבר על העבודה שלה, ואז הוא מסתכל עלי ושואל: "נו, איך זה?"

נו איך זה מה? אולי אני צריכה לספר משהו, איך היה בבית הספר או משהו כזה.

"אה, זה מאוד טעים, זה ממש יופי", וגם אמא אומרת שזה ממש מצויין, זה מאוד מאוד טעים.

"נו, איך זה?"

למה הוא שואל את זה כל הזמן?

אולי הם התחלפו? אמא הולכת לעבודה ואבא מבשל במטבח, אולי זה ככה? בינתיים גמרנו לאכול, ואז אבא אומר: "טוב, אני הולך לעשות כלים". אבא אף פעם לא עושה כלים.

ואמא אמרה: "זה בסדר, תעזוב את זה, אני ארוץ אחר כך".

ואז אבא אומר: "אני קצת עייף. אני הולך לנוח לאיזה שעה", אבל הוא לא קם.

ואמא אמרה: "טוב, אני אעשה קפה", אבל גם היא לא קמה.

ואז אני אמרתי: "אני הולכת לעשות שיעורים, יש לי המון שיעורים היום", אבל גם אני נשארתי לשבת.

- לא זיבלה, זה שלי. אני לא גמרתי לאכול. אני אוכל את זה אחר כך, טוב?

מה זה היה בכלל האוכל הזה שאבא עשה? אולי זה היה מן סוג של מרק? אבל אנחנו אף פעם לא אוכלים מרק בקיץ, וזה היה חם, והזעתי מזה וזה לא היה ממש ממש טעים. אבל לא אמרתי את זה. וחשבתי שהכי טוב זה שדודה לאה תחזור לעבוד אצלנו, אבא לא

יצטרך לבשל, ואז הוא לא יגמור את כל מה שיש במקרר, לא יצטרכו לעשות קניות והכל יהיה בסדר. וגם יהיה קינוח.

"תסביר לי, אני לא מבינה, מה אתה לי? מה, אלוהים אדירים. למה יקרים לי כל הזכרונות של הרגעים שבהם היינו יחד. למה כואב לי כשאני לא רואה אותך. למה אני רוצה אותך. למה טוב לי כשאתה מחבק אותי. למה? ומדוע אני לא יכולה לזרוק שום דבר שנתת לי אי פעם. למה זה יקר לי. מדוע אני מסוגלת לנשק את הדברים האלה. מדוע יכולתי לסדר כל מיני דברים, להסתלק מהמון דברים, לא לאכול שום דבר, ללכת ברגל, הכל כדי להיות איתך. כל זה עשיתי למה?"

אמא שלי כתבה לאבא שלי - פיתקה - לפני הרבה שנים.

"אני אבוא לגינה בארבע, ותגידי גם לאח שלך שיבוא, ותביאי גומי, ביי".

"אמא, שבוע הבא יש טיול וצריך כסף..."

אף אחד לא היה במטבח, אף אחד גם לא היה בסלון, אז פתחתי את הדלת של החדר שינה ואז ראיתי בפעם הראשונה את הפצעים של אמא. זה לא היה בדיוק פצעים, זה היה כמו מין חורים כאלה בגוף שלה.

היא ישבה על הקצה של המיטה, עם העיניים עצומות, וכל החלק העליון של הגוף שלה היה מלא בחורים האלה. אני הסתכלתי עליהם, והם הסתכלו עלי בחזרה. לא יכולנו להפסיק להסתכל אחד על השני, אני והחורים.

ואבא עמד מעל אמא ומרח לאט לאט על החורים מין משחה כזאת צהובה. אני חושבת שהוא לא כל-כך שם לב שאני נכנסתי כי הוא בכלל לא הסתכל עלי, ואני רק עמדתי והסתכלתי על היד שלו, איך שלאט לאט הוא מורח את המשחה על החורים, וכל פעם שהוא נוגע באחד מהם אז אמא עושה מין "אה" כזה.

"בטח נורא כואב לאמא", חשבתי, ורציתי ללכת לחבק את אמא ולהגיד לה: "אמא, זה בסדר, אל תדאגי, זה לא יכאב, זה תיכף יעבור", כמו שהיא תמיד אומרת לי כשיש לי פצע, אבל אין לי פצע כזה כמו החורים של אמא. ואני רק עומדת שם ולא יכולה להפסיק להסתכל עליהם ועל איך שאבא מורח ואחר כך שם תחבושות קטנות, לבנות, על כל אחד מהם.

ואני חושבת: אולי אני אעזור לאבא, אולי הוא לא נזהר מספיק? אולי אני אחבק את אמא, אולי אני... וכל פעם אמא עושה - "אה", ועם כל "אה" של אמא אני מרגישה איך בתוך הבטן שלי נהיה גם "אה" כזה.

אז אני מתקרבת לאט לאט, ואני רואה אותם מקרוב, את הפצעים האלה, את החורים האלה, שעכשיו הולכים ומתכסים בתחבושות של אבא. ואני מתקרבת עוד קצת, ואני כבר עומדת ממש ליד הרגל של אמא. אני מסתכלת עליהם, והם מסתכלים עלי, ואני רוצה להגיד להם שילכו, שיזוזו, שיעופו, ואז אני אוכל לקפוץ על אמא ולחבק אותה. שילכו ויסתלקו ואז הכל יהיה חלק כמו שזה היה פעם, כמו שאני זוכרת שזה היה חלק לפני שהם הופיעו כמו מן מפלצות כאלה שאי אפשר לגעת בהם בכלל.

אני מתקרבת עם היד שלי לברך של אמא. על הברך של אמא אין פצעים, אין חורים. אין כלום על הברך שלה. ואני שמה את הקצה של האצבע שלי בזהירות על הפינה של הברך של אמא, ואז אמא פותחת את העיניים ומסתכלת עלי. אני חושבת שהיא מחייכת קצת, כי השפתיים שלה עולות למעלה, קצת, כאלו שזה כבר לא כואב לה. ואני עם האצבע שלי מלטפת את הברך של אמא.

"די, זה כבר לא כואב. הנה עוד מעט זה יעבור לך, הנה הכל יהיה בסדר".

קולנוע סטודיו הוא מתחת לקולנוע מוגרבי. מוגרבי זה הקולנוע הגדול, סטודיו זה הקולנוע הקטן אבל הוא גם נורא נחמד. נכנסנו בחושך, אמרנו "שלום" לסדרן, זאת אומרת אבא אמר "שלום" לסדרן. אנחנו אף פעם לא הולכים לקופה כי אבא מכיר את כולם.

"הי אברם, מה נשמע, קו מו סטה?"

ואבא שלי אומר לי: "את רואה את האיש הזה, הוא גדל איתי בשכונה". כולם גדלו עם אבא בשכונה. נכנסנו. גם בפנים היה סדרן אחד עם פנס, וגם הוא אמר: "הי אברם, מה נשמע קו מו סטה? תביא פעם כרטיסים". אבא שלי הוציא את הפתקים שלו, רשם את החתימה, נתן את הפתק לסדרן עם הפנס, ואמר לו: "תבוא לקופה עם זה, הכל יהיה בסדר".

ההוא היה מאושר ואנחנו התיישבנו לנו. אני רציתי פופקורן אבל אמא אמרה שאני לא צריכה לאכול פופקורן, בטח שלא בלילה, אחרי ארוחת ערב. הלוואי שאחרי זה נסע ליפו לאכול גלידה ב"קוזו".

ראינו סרט ישן בשחור לבן עם המפרי בוגרט ואחרי הסרט לא הלכנו ל"קוזו". חזרנו הביתה, אני כבר לבשתי את הפיג'מה שלי, ונתתי לכולם את הנשיקות של הלילה טוב ונכנסתי למיטה. שכבתי בחדר ועוד שמעתי את אמא ואבא בסלון מדברים על

התסריט, על הבימוי על הצילומים וחם, חם, חם, וכשחם אני משחקת עם הכרית. אני הופכת אותה לצד אחד עד שהיא נהיית חמה, ואז אני הופכת אותה לצד השני ששם היא עוד קצת קרה, אבל כבר הפכתי והפכתי אותה כל כך הרבה פעמים שבסוף כבר שמתי את הכרית בצד.

פתאום התעוררתי בחושך וראיתי מישהו נכנס לי לחדר. זה אבא? לא זה לא אבא, וזה גם לא אמא. ... המישהו הזה עומד בחדר שלי עם פנס לא דלוק. הוא עמד והסתכל על החדר שלי ימינה ושמאלה, ואני, לא זזתי ולא עשיתי כלום. ואז הוא התכופף אלי, קרוב קרוב, ואני לא נשמתי בכלל. ופתאום הוא הלך.

ואז אני שומעת איך בסלון יש כל מיני רעשים. איפה אמא ואבא? הם בטח ישנים. קמתי בשקט ויצאתי למסדרון ובקצה של המסדרון הצצתי לסלון וראיתי אותו, יושב לו על הרצפה, עם התיק של אבא פתוח, מוציא את כל הדברים מהתיק של אבא ומסדר אותם, פותח את הארנק של אבא, מוציא את הניירות של הכרטיסים שאבא נתן לסדרן ושם בכיס שלו.

נכנסתי לחדר של אבא ואמא. אבא נחר. הלכתי לאמא.

"אמא קומי מהר, יש פה מישהו!"

"מה? ... אברם הילדה אומרת שיש פה מישהו."

"מה?"

אבא קם, מוריד את השמיכה, הולך לסלון ועומד שם עם התחתונים. אני הולכת אחריו. אבא גדול ואפשר להתחבא מאחורי אבא. ואז אבא הדליק את האור.

"אפשר לעזור לך במשהו, אדוני?"

והגנב נבהל, רץ למרפסת וקפץ, ואבא אחריו - לא מהמרפסת, מהמדרגות, אבא קצת כבד, הוא לא יכול לקפוץ ממרפסות. והוא רץ ורדף, ואני ואמא עומדות במרפסת ורואות את אבא בתחתונים רץ באבן-גבירול וצועק: "גנב! גנב!"

ואז הביאו משטרה ואמבולנסים וטנקים וכל השכנים יצאו מהמרפסות עם פיז'מות ומחאו כפיים. ופתאום נדלקו כל הפנסים ברחוב והגיע מכבי-אש עם סירנות ועל המכוניות האדומות היתה תזמורת וכולם שרו ורקדו והיה נורא שמח.

ואני עמדתי על המרפסת עם התלבושת של מלכת אסתר מפורים, ואמא לידי, ואבא צועק לכולם בתחתונים: "זאת הבת שלי. היא המלכה. היא הגיבורה. היא תפסה את הגנב!"

הייתי עם חברים בדירה שלי, ואז הטלפון מצלצל, ודוד שלי שהיה בדירה של אבא, אומר לי: "בואי מהר אני לא יודע מה יש לו, הוא נחנק, אני לא יודע מה לעשות איתו, הוא צועק שהוא לא יכול לנשום!".

"אני מייד מגיעה", אני אומרת לו, "אל תדאג". סגרתי את הטלפון, אמרתי לכולם שאני מוכרחה לנסוע לאבא שלי, הוא שוב לא מרגיש טוב, שלא יחכו לי, אין לי מושג מתי אני חוזרת, ירדתי למטה, לקחתי את האוטו, ונסעתי אליו.

אני נכנסת. דוד שלי היסטרי לחלוטין, מסתובב בסלון מצד אחד לשני, לא יודע מה לעשות. הוא השכיב את אבא על הספה, ואבא שוכב וצועק: "אני לא יכול לנשום, אין לי אויר". אני מתחילה לעשות לו הנשמה ובין נשיפה לנשיפה הוא לוחש: "אויר, אויר, אין לי אויר" והקול שלו נעשה יותר ויותר סדוק. אני ממשיכה להנשים ותוך כדי אני רואה שנעלם לו הצבע מהפנים, הוא נהיה לבן. אני מכה לו בחזה חזק והוא נחנק, הוא לא נושם.

"אבא, אבא..." אני ממשיכה להנשים, הוא לא מגיב, הוא נגמר לי, הוא נגמר. "אבא!", שלא ימות, שלא ימות לי עכשיו.

ואז נכנסים החברה של טיפול נמרץ, אחד מהם אני מכירה מפעמים קודמות, ואני אומרת להם שהוא לא נושם, ומיד הם מתחילים עם הנשמות ואינפוזיות ומכות בחזה ומכות חשמל. אני רואה איך הגוף שלו קופץ, אחד מהם נותן לו סטירות בפנים... ואני מסתובבת בחדר הלוך ושוב כמו דוד שלי, ושנינו מסתכלים אחד על השני. אולי זה הסוף. ועוד פעם מכת חשמל והגוף שלו מזדעזע על הספה. שלא יוותר, שינשום. שינשום. הם הכינו את האלונקה כדי להוריד אותו למטה ואני הלכתי לחדר שלו. לקחתי את הטרנזיסטור הקטן, לקחתי את הספר שליד המיטה, והמחזה, הלכתי לאמבטיה, לקחתי את תיק כלי הרחצה, שמתו בפנים את מברשת השיניים, את המשחה, את האפטר שייב שהוא אוהב, פתחתי את ארון התרופות, הוצאתי את הכדורים נגד צרבת שאי אפשר להשיג בבית החולים.

כשחזרתי לסלון הם כבר הושיבו אותו על האלונקה, והתחילו להוריד אותו בחדר המדרגות, ודוד שלי: "אני אבוא איתך".

"לא, זה בסדר".

"בכל זאת אני אבוא איתך".

"לא! אני לא רוצה".

אני יושבת באמבולנס ומחזיקה לו את היד, מלטפת לו את הראש. אנחנו מגיעים לאיכילוב, נכנסים למיון טיפול נמרץ.

"אבא אני כאן, זה בסדר, אני כאן".

מעבירים אותו למיטה, מחובר לכל המכשירים, האינפוזיות. אני עומדת לידו, הוא - כזה חלש, מסתכל עלי, אני מסתכלת עליו, מלטפת לו את היד. אני רואה את כל המיטות

מסביב עם כל האנשים שעומדים ליד החולים, מחזיקים להם את היד. הוא תופס לי את היד וככה, בלחיצות קטנות אני מרגישה שהוא יודע שאני פה. הסתכלתי עליו, איך הוא שוכב שם, ערום, עם כל הצינורות, עלוב. אני לא רוצה להיות פה ליד האיש הזה. אני לא רוצה להסתכל עליו. זה לא אבא שלי. זה לא אבא שלי שאני מכירה. שמישהו אחר יעבור את זה איתו. מצידי שדוד שלי יבוא הנה וישב כאן. אני לא רוצה לראות אותו ככה. לא רוצה להיות פה, לא רוצה להיות פה עכשיו. אני רוצה ללכת. רוצה שקט, רוצה אויר, לא יכולה לנשום את האויר של בית החולים. אני שונאת צינורות, שונאת דם, אני שונאת אינפוזיות. לא יכולה לראות את כל האנשים האלה מסביב. אני מלטפת לו את היד. "אבא, אני הולכת". הוא תופס לי את האצבעות בכוח, פתאום עם כוח. "זה בסדר, אני אחזור אחר-כך אבא, אני מבטיחה לך שאני חוזרת". אני משחררת את האצבעות מהיד שלו ויוצאת משם. אני יוצאת, מתחילה ללכת, עוברת את כל המסדרונות, עוברת את כל האנשים האלה שמחזיקים את הידיים להורים שלהם. אני הולכת, עוברת את כל הרופאים, האחיות. אני יוצאת, בורחת מכל האלונקות, כל החריקות של הגלגלים של האלונקות, כל האמבולנסים, כל המכוניות הלבנות. אני הולכת ברגל עד הבית שלו. אני נכנסת לאוטו שלי. יש לי אוטו אדם, לא לבן. אני נכנסת לאוטו האדום שלי, ונוסעת משם, נוסעת הביתה לדירה שלי. כולם כבר הלכו. אף אחד לא חיכה לי. אף פעם לא מחכים לי. יודעים כבר שאין טעם לחכות. אני יושבת, בוכה, כבר אמצע הלילה, לא צלצלתי לדוד שלי, לא דברתי עם אף אחד. ואני רוצה שקט, שיתנו לי שקט, ואני רוצה לישון ולא לחשוב על כלום.

(היא מסתכלת לצדדים)

"זיבלה? זיבלה?"

זיבלה יושב בתור לקופת-חולים. אני יושבת לידו וקוראת עיתון.

זיבלה: הכל בסדר?

היא: כן.

זיבלה: אז למה את בוכה?

היא: ככה.

זיבלה: אה... אז הכל בסדר... אני יכול קצת לקרוא בעתון?

היא: לא!

זיבלה: לא, כי אם גמרת, אז את כבר לא קוראת אותו, אז אני יכול קצת לקרוא אותו...
 אם גמרת...
 היא: לא גמרת.
 זיבלה: אה... גמרת? אז עכשיו תני לי קצת לקרא בעתון. נו בחייך, תני קצת לקרוא.
 היא: לא! ואתה מפריע לי לקרוא.
 זיבלה: אה... אני לא רוצה להפריע לך, אני בסך הכל רוצה שתתני לי קצת את העתון. נו
 בחייך, תני קצת לקרוא.
 היא: אתה מעצבן אותי!
 זיבלה: נכון, אבל אני רוצה לקרוא!
 היא: גם אני.
 זיבלה: אה.
 רמקול: מספר עשרים וחמש.
 זיבלה: אה זה את...
 (זיבלה מחכה קצת ואח"כ הולך לדלת הרופא, ממתין קצת ודופק בדלת)
 זיבלה: שלום. שלום דוקטור. אני לא רוצה להפריע, אבל עכשיו שהרופא בודק אותך, אז
 את ממש לא צריכה את העתון. אני - בחוץ, לבד, מספר שבעים, בלי עתון. אז אולי...
 חשבתי... תני לי קצת לקרוא בעתון.

(היא שוב מסתכלת לצדדים) "זיבלה?"
 בבוקר כשחזרתי לבית החולים אבא אמר לי: "חיכיתי לך אתמול".
 "כן, אבא אני יודעת", אמרתי לו, "הנה אני כאן עכשיו".
 הוא לא הוסיף עוד מילה, רק הסתכל עלי בפנים עצובות. הוא חיכה לי, בלילה של בית
 החולים, לבד...
 אחרי שבועיים העבירו אותו למחלקה פנימית, ושמו אותו בחדר עם שלוש נשים, שלוש
 נשים נשים כאלו. יום שישי אחרי הצהרים אני באה לבקר אותו וכולן מסתכלות עלי
 כשאני נכנסת:
 "אה, זאת הבת שלך. אבא שלך זה משהו".
 מיד הן פותחות את כלי הפלסטיק עם כל העוגיות, וריח הבישולים של הבית, ואבא שוכב
 שם, מחייך, מאושר, מוקף לו בכל הנשים נשים האלו. הרדיו מנגן את השירים של יום
 שישי אחר הצהרים, את יהורם גאון עם שירי הלאדינו שהוא כל כך אוהב.

"את רוצה? יש פה עוגיות מצויינות, הבת שלי עשתה לי במיוחד. תגידי מותק, את נשואה? חבל שלא היית פה קודם. היה פה הגדול שלי, סימון, איזה נשמה, יש לו אוטו, שפם..."

אני מסתכלת על אבא וכולנו צוחקים. יופי כבר עושים לי שידוכים בבית החולים. פתאום היה נעים, עם הרדיו, והעוגיות, והיתה תחושה של יום שישי, קצת חגיגי אפילו.

אני מלטפת לאבא את היד, ושומעת את אמא של סימון מתלוננת על האחות הראשית - פנינה, שכולם שונאים כי היא אף פעם לא באה כשצריכים אותה, וכשהיא מוציאה דם היא אף פעם לא עושה את זה עדין ואז נשאר סימן כחול שלא יורד חודש.

"הנה תראי מותק, עכשיו אני מצלצלת ותראי איך היא לא באה."

אנחנו כולנו מחכים שפנינה לא תבוא, ופתאום נכנסת לחדר אחות חדשה.

"אה? איפה פנינה? קראתי לפנינה",

והאחות החדשה מסבירה שהיא מחליפה את פנינה שהתחלקה אתמול בלילה במסדרון ושברה את הרגל.

"תודה לאל".

כולנו צוחקים וגם אבא קצת צחק, והאחות החדשה - לא נעים לה אבל היא לא יכולה להתאפק ופתאום אני רואה איך הצבע נעלם לאבא מהפנים.

"אני לא יכול לנשום, לא יכול לנשום".

האחות רצה החוצה. מיד מגיעה כל החבורה עם הצינורות, הזריקות, מכות החשמל, ההנשמות, ושלושת הנשים יושבות, כל אחת מבוהלת במיטה שלה, כל אחת עם העוגיות שלה, ויהורם גאון, ואני מסתכלת על אבא בתוך כל הבלאגן שמסביב והוא שוכב ובוכה. אין לו כוח לבכות ממש. זה בכי חלש, עם דמעות שיוצאות להן לבד, זורמות על הפנים ועל הכר.

זיבלה יושב בתחנת אוטובוס. אני יושבת לידו ואוכלת סנדוויץ'.

זיבלה: הכל בסדר?

היא: לא!

זיבלה: אה... אבא... מה זה... זה נקניק?

היא: כן.

זיבלה: איזה סוג?

היא: פסטרמה.

זיבלה: זה טעים?

היא: מאוד.

זיבלה: אה...יופי... אני יכול לקחת ביס מהסנדוויץ'?... קטן.

היא: לא!

זיבלה: אה... נו בחייך, תני לי ביס קטן מהסנדוויץ'. נו בחייך, תני לי ביס מהסנדוויץ'.

היא: לא רוצה!

זיבלה: אבל אני רעב.

היא: גם אני.

זיבלה: אה... את עוד רעבה? לא, כי אם את כבר לא רעבה אז אולי תתני לי ביס קטן

מהסנדוויץ'?

היא: לא.

זיבלה: נו בחייך, ביס קטן, מה בסך הכל ביקשתי? ביס קטן.

היא: או.קיי. ביס קטן.

(היא מניחה את הסנדוויץ' על הרצפה ומועכת אותו עם הרגל)

זיבלה מסתכל על הסנדוויץ' המעוך. הסנדוויץ' המעוך מסתכל על זיבלה.

זיבלה: אז אולי תתני לי קצת לקרא בעיתון?

אני לא בכיתי, רק הסתכלתי על אבא, וניגבתי לו את הדמעות. גם לו אין כוח יותר.

פתאום לאף אחד אין כבר כוח. פתאום גם הוא רוצה שקט.

"די, תקחו את כל הצינורות האלה, תנו לי לשכב בשקט, לקרוא משהו.

אני רוצה לשמוע את יהורם גאון, אני רוצה לנוח, אין לי כוח יותר. די!"

"אתה יודע, הפרצוף הכי נחמד שלך זה כשאני אומרת לך: 'אוף זה אי אפשר בשום

אופן!', ואז אתה אומר: 'באמת? את בטוחה?'. אז שיהיה לך גם עכשיו וגם מחר וגם

מחרתיים וגם תמיד, בפנים - שרק שנינו נדע - פרצוף כזה". פיתקה מאמא שלי לאבא

שלי.

הוא אמר לאמא: "מוכרחים". והלך לחדר השני ופתח את הארון וראיתי שהוא מוציא

צינור כזה ארוך שבסוף היה מין כדור. אמא הלכה לאט לאמבטיה, ואבא ראה שאני

עומדת במסדרון ואמר לי: "לכי לחדר שלך". אז הלכתי.

והוא ואמא והצינור נכנסו לאמבטיה וסגרו את הדלת.
 מה זה הצינור הזה, מה הם עושים עם הצינור הזה? אולי זה עוד מן מכשיר כזה שמטפל
 בפצעים של אמא?

ופתאום אני שומעת את אמא צועקת, ואני יודעת שזה כואב לה, כי ככה היא צועקת
 כשכואב לה. אבל זה היה עוד יותר. אף פעם אמא לא צעקה ככה.
 אולי זה הצינור, אולי הצינור כואב לאמא? אבל אבא אמר: "תשבי בחדר שלך", אז אני
 יושבת ומחכה... אבל אמא שם צועקת. אני לא יכולה שהיא צועקת.
 פתחתי את הדלת של האמבטיה, ואז ראיתי את אמא על הרצפה, עם הידיים, והברכיים
 ככה, וכל החלק התחתון שלה ערום, ואבא עומד עם הצינור ומנסה להכניס אותו לתוך
 החלק האחורי של אמא, ואמא צועקת, ואבא אומר: "תרגעי, תרגעי, אם תרגעי זה יהיה
 יותר קל".

ואמא אומרת: "לא, אני לא רוצה, אני לא רוצה".
 ושוב הוא מנסה להכניס את הצינור לתוך אמא ושוב היא צועקת ואני רואה שאבא נעמד
 ובכלל לא יודע מה לעשות.
 הוא הסתכל עלי, "תחזיקי את זה" נתן לי את הצינור ביד, והלך.
 אני לא רואה את הפנים של אמא, היא ככה על ארבע, ואני עם הצינור ושתינו לא מדברות
 כלום, והיא אפילו לא יכולה להסתכל עלי.
 אבא חזר עם השכנה שלנו שהיא אחות בקופת חולים. לאחות היה צינור אחר ובגלל זה
 אף אחד לא לקח ממני את הצינור.
 אבא אמר לי ללכת לחדר אבל אני נשארתי ליד הדלת, עם הצינור, והסתכלתי איך
 האחות מכניסה את הצינור שלה לתוך אמא ואז היא לוחצת על הכדור וכל הצינור
 מתמלא בנוזל כזה. ואמא שוב פעם צועקת.
 אבא ראה אותי ופתאום חיבק אותי, וככה מחובקים הסתכלנו על אמא, איך היא שוכבת
 על הרצפה, ואיך נורא כואב לה, ואיך אין מה לעשות.

 אחת שתיים שלוש דג מלוח

אחת שתיים שלוש דג מלוח

אחת שתיים שלוש דג מלוח.

אבא מהמרפסת אמר לי לעלות למעלה כי הוא רוצה לדבר איתי, ואני אמרתי לכולם שאני
 תיכף חוזרת ועליתי למעלה. ואבא ישב על הכורסא שלו, ואני התיישבתי על הספה, והוא
 הסתכל עלי, ואני הסתכלתי עליו, ולא הבנתי מה בדיוק הוא רוצה. אבל אם הוא רוצה
 לדבר איתי אז בסדר. ואז הוא פתאום עבר לשבת לידי.

"אמא לא תהיה איתנו יותר".

"לא נכון".

"כן, אמא מתה".

"לא נכון, לא נכון, מה אמא מתה, איפה אמא?"

"אמא מתה. היא עפה לשמים והיא לא חוזרת אלינו".

"מה היא עפה לשמים? לא נכון. היא לא עפה לשמים. איך היא עפה לשמים?"

"היא עפה כשהיא מתה. היא בשמים עכשיו. היא לא יכולה לחזור".

"למה, למה היא לא יכולה לחזור? ומה פתאום היא עפה? מה, היא ציפור?", והלכתי.

ירדתי למטה וחזרתי לשחק עם כולם. שיחקנו מחבואים ואני רצתי ואף אחד לא מצא

אותי שעה. אחר כך עליתי הביתה לארוחת ערב, ובבית היו המון אנשים וחברים של אמא

ואבא וגם סבתא וסבא ודודה לאה וכל המשפחה. אבל את אמא לא ראיתי.

באמצע הלילה פתאום קמתי. פתחתי את הדלת של החדר של אמא ואבא ונכנסתי

למיטה שלהם. הושטתי את הידיים אל אבא והגב שלו נתפס בחיבוק שלי. רציתי שהוא

יחזיק אותי חזק ושהוא יגיד לי עכשיו שזה לא נכון, שזה לא נכון, שהיא לא עפה, שהיא

לא עפה והיא לא מתה, והיא לא הולכת והיא כן חוזרת, ומחר אני אראה אותה פה.

אבא חיבק אותי, ואני כל הלילה החזקתי את היד שלו.

"תגיד לי, תגיד לי עכשיו שאמרת לי שקר, נכון? שסתם שיקרת אותי, שסתם אמרת לי,

סתם עשית צחוק... והיא לא עפה והיא לא ככה..."

ביום שישי אחר הצהריים אני תמיד הייתי מבקרת אותו, ובאותו יום שישי הוא ממש כבר

הרגיש הרבה יותר טוב. הוא ישב על המיטה וסיפר על המחזה החדש שהוא קרא,

וכשאמרתי שאני הולכת, הוא אמר: "אני אלווה אותך עד המעלית", וזה היה מפתיע כי

תמיד הוא היה נשאר במיטה כשהלכתי.

צעדנו במסדרון, שלובי זרועות. הרבה אושר היה בפנים שלו. כמה נעים היה לו ללוות את

הבת שלו, לאורך המסדרון, כמו ג'נטלמן. אנג'לה. הוא הלך זקוף, והוא חייך. והיה גאה.

"נו, אתה רואה? כבר יותר טוב".

נכנסתי למעלית, נשיקה, הדלתות סגרו עליו, עומד עם הפיז'מה הכחולה ומחייך אלי.

חזרתי הביתה מאוחר בלילה. היו שלוש הודעות על המזכירה. התקשרתי לבית החולים,

והרופא התורן אמר לי שהיה לילה קשה, הוא קיבל עוד התקף, עבדו עליו יותר משעה

אבל הלב לא החזיק מעמד.

"אבל רק אחרי הצהריים הוא ליווה אותי למעלית".

שתיים בלילה, אני נוסעת לבית החולים. במחלקה שקט, מאד שקט. הרופא לוקח אותי לחדר עם כמה מיטות ריקות ובקצה - שוכב אבא מכוסה בסדין. הרופא יוצא. אני מתישבת על המיטה, מורידה לאט את הסדין. בהתחלה מהראש, אחר כך הכתפיים, הבטן, כל הגוף. ערום. הוא נראה ישן, אבל העיניים פקוחות. אני נוגעת ביד שלו. יד רגילה, לא כחולה או קרה. אני מרימה אותה. היא נופלת. אני מטפסת עם האצבעות לזרוע, לצוואר, לפני, נוגעת בפה, בשערות, בלחיים, לוחצת בלחיים...

מוזר... זה אבא, עם הבטן, הצוואר, האזניים, העיניים, הרגליים... אני שמה את האצבעות על העיניים שלו וסוגרת אותן. תמיד חשבתי שרק בסרטים עושים ככה. אני לא זוכרת מה צבע העיניים שלו. מה צבע העיניים שלו, לעזאזל? חום, זהו-חום. חום?

עכשיו אני נוגעת פעם אחרונה ברגליים של אבא, באצבעות של הרגליים של אבא. פעם אחרונה אני נוגעת בכתפיים של אבא, מלטפת את הראש של אבא, ואת השערות של אבא, ואת האזניים של אבא. ועוד נגיעה אחרונה באף. מתי פעם אחרונה נגעתי לאבא באף?

אני מעלה את הסדין ומסתכלת פעם אחרונה על הגוף שלו. הוא מתכסה לאט לאט. אני מחזיקה את הראש שלו בידיים שלי. אני נותנת לו נשיקה במצח, אני מלטפת לו את הראש.

אבא, אנחנו נפרדים.

פתחתי את הארונית הקטנה שלי המיטה והוצאתי את כל הדברים שלו: את המחזה, כמה עתונים, כמה ספרים, את מכונת הגילוח, מברשת השיניים, קופסת סוכריות ליקריץ שחורות, את הטרנזיסטור, המשקפיים, התיק של המשקפיים...

הרופא נכנס ונתן לי שקית ניילון ובתוכה השיניים התותבות שלו. מה... מה אני אמורה לעשות עם זה? לשמור את זה? למסגר את זה? לשים את זה בסלון? לחצנו ידיים. יצאתי משם.

באתי הביתה, לבית שלנו. הדלקתי את כל האורות, לקחתי שקית של זבל, שמתי את כל התרופות שלי המיטה ובארון שבמסדרון ובמטבח, וכל המשחות והפתקים של כל הרופאים, ומברשת השיניים, והעתונים שעל הספה, וכל הדברים שהבאתי מבית החולים. הטרנזיסטור, אני לא רוצה אותו. והמשקפים - אני לא צריכה את המשקפיים. בשביל מה לשמור אותן? גם הסוכריות, גם המחזה, וכל הספרים, והפתקאות, ונעלי הבית, והשיניים, והאפטרשייב, והכדורים נגד צרבת שאי אפשר להשיג בבית החולים...

ירדתי למטה וזרקתי הכל. זהו. נגמר. מת!

זיבלה: מה זה? זה סוכריות? איזה סוג? ליקריץ? של אבא... זה טעים? יופי. אני יכול לקחת סוכריה? אחת? ...

(הפעם לתדהמתו הוא מקבל את מה שהוא רוצה. הוא לוקח את הסוכריה, ואוכל לאט, לאט).

"סתם ילדה הייתי רוצה להיות. ילדה שלך וזהו. שתוכל להביט לי ישר וטוב לתוך העיניים הרבה הרבה זמן, כמו שאתה עושה כשאני מביטה בך. ואני אביט עליך ועל שני הכוכבים שלנו, שאחד מהם אמרת שתביא לי וקצת הבאת. זה הכל וזה די הרבה כנראה."

אני יושבת על החוף, בדאצ'ה, בתורכיה, ומעלי באחת הטרוסות יש התקהלות של אנשים. אני מתקרבת ורואה גברים ונשים יושבים ליד שולחנות, ותזמורת חתונות שמנגנת עירוב מוזר של מוסיקה תורכית ומערבית. מהפתח מתקרב ילד בן שתיים עשרה - שלוש עשרה, לבוש בלבן, גבר ואשה מלווים אותו משני הצדדים. התזמורת מפסיקה לנגן. פתאום כולם קמים מהשולחנות ומקיפים את הילד במחיאות כפיים. והוא מתחיל להתנועע, כל הגוף מתנועע, והעיניים שלו עצומות. ותוך כדי ריקוד התזזית הזה, מובילים אותו למיטה בפנינת האולם. אשה זקנה משכיבה אותו ונותנת לו ללגום מכוסית יין. אנשים הקיפו אותו. פתאום לא יכולתי לראות את הילד, אבל מיד הם התחילו להתפזר. ושוב ראיתי אותו. זו ברית מילה. הוא שכב בשקט, מכוסה בסדין, והאשה הזקנה - אולי סבתא שלו, הצמידה עם סיכת בטחון שקית בד קטנה לכרית שבגב המיטה. אני רואה את השקית. אני רואה את החדר שלי ואת השקית שלי, בבית שלי, שסבתא שלי הצמידה למיטה שלי נגד עין הרע ושמה בה שום עטוף בשקית ניילון קטנה. הסתכלתי על הסבתא. אני לא הכרתי את סבתא דונה - אמא של אבא, אבל הסבתא הזו, הסבתא הזו עם השיער הלבן היתה הסבתא שלי. וסבא עומד ומחזיק כובע ביד. והאורחים ניגשים אחד אחד, וכל אחד שם שטרות של כסף בכובע, וכל אחד מברך את הילד ומנשק את היד של סבתא. אני רואה את הידיים של סבתא... אני רואה את הידיים של הזקנים האלה, את השפמים שלהם ואת התמונות, את התמונות של המשפחה של אבא עם כל הדודים, והדודים שלו כולם עם השפם הזה, עם אותו שפם. והאמא עם תכשיטי הזהב שלה עומדת ליד סבתא, ושן הזהב שיש לסבתא... אני כבר לא זוכרת למי היתה שן זהב במשפחה של אבא. והנה זה מהחנות של הכפתורים ליד הבית הישן של אבא, והנה - הנה זה מחנות הנעליים שאבא תמיד היה אומר לו שלום כשהיינו עוברים בדרך, והנה הילדים שמסתובבים שם ברחוב שאבא מכיר את ההורים שלהם, ואומר שהם נראים בדיוק כמו ההורים שלהם כשהם היו קטנים. הנה הם כאן מתרוצצים בין הידיים והרגליים, הנה הם

כולם פה מסביב מקיפים אותי... ואני... אני מסתובבת איתם, ופתאום הם רוקדים, ופתאום אני רוקדת איתם, והנה אני רוקדת עם סבתא, ו... רק שאבא יהיה פה ויראה אותי... הנה אני רוקדת פה עם כל המשפחה שלו... והם נוגעים בי, כולם נוגעים בי. הם מחזיקים אותי בידיים ורוקדים איתי.

ואני רואה את הצלחות הקטנות מסתובבות. הצלחות עם העוגיות האלה שעושים בבית, והריח מהתנור... ומישהו אומר לי: "את רוצה?", ואני לוקחת. והילד הזה שוכב על המיטה הלבנה, ואני רוקדת עם כולם. זאת החגיגה שלי. והנה סבתא שלי, סבתא סוניה, והנה סבא שלי, והשקט הזה, השקט הזה בארוחה, וסבתא שלי אומרת לאבא: "וילסט-דו נוך אין שניצל?" אבל השניצל לא מעניין את אבא. והנה זה מהקונדיטוריה שמוכר את הבורקס לאבא, וסוניה שטועמת: "אך מיין גוט". לא, היא לא אוהבת את הבורקס, ואמא מביאה לה קומפוט, הן יושבות עם קומפוט. וסבא יושב ובוחש את התה שלו בכוס זכוכית. והנה בא עוד מישהו ומנשק לי בלחי. מי זה? אה, זה אח של אבא! זה בדיוק האח של אבא! עם השפם ועם הילדים שלו, ועם אשתו ושן הזהב. כן, זאת היא! זאת היא עם השן מזהב!

וזיבלה רץ בין השולחנות ורודף אחרי יהורם גאון.

"זיבלה, תעזוב את יהורם, תעזוב את יהורם אני אומרת לך."

זיבלה: בחייך, יהורם, בחייך, תן לי קצת לשיר, תן לי קצת את המיקרופון, נו בחייך... ליהורם גאון נורא לא נעים. הוא לא יודע מה לעשות והוא קורא לאחות הראשית פנינה והיא תופסת את זיבלה, מורידה לו את המכנסיים ונותנת לו זריקה בתחת.

זיבלה: (צורח) אה...

ואני באמצע, כמו מלכה, וכולם באים ומנשקים לי את היד. הם כולם באו לחגיגה שלי, והם רוקדים מסביבי ושירים שירים תורכיים ולידרים של שוברט... ואז אני ניגשת לסבא ושמה כמה שטרות של כסף בתוך הכובע. ואני מתקרבת לסבתא ומנשקת לה את היד. אני מנסה להגיד משהו... אני לא יודעת מה להגיד לה... אני לא יודעת מילה בתורכית, אבל אני מבינה, אני מבינה הכל.

אני עומדת מול הילד. הוא מסתכל עלי... ואני יודעת שזאת המשפחה שלי.

וזיבלה זוחל ומנסה להגיע למיקרופון של יהורם גאון, אבל בדיוק אז נכנסים כל הרופאים והאחים והאחיות, עם כל הצינורות והאלונקות והאינפוזיות והאמבולנסים והטנקים, וכולם דורכים על זיבלה, ומישהו מרים משהו מהריצפה וצועק: "הנה השיניים של זיבלה, הנה האף של זיבלה, הנה האזניים של זיבלה. ואיפה זיבלה?"

כולם מסתכלים למטה ורואים את זיבלה, שטוח כמו בצק עלים. אין יותר זיבלה. זהו.

נגמר. מת!

"אהה!", סוניה צורחת, השיניים של זיבלה יושבות לה על הרגל.

זיבלה: נו בחייך סוניה, תביאי לי קצת קומפוט. נו בחייך, קצת סוניה, קצת... קומפוט...
קצת... קומפוט... קצת... ק...ק...

הרבה אנשים עמדו בין המצבות הצפופות והביטו בגופה של אבא שהורידו לתוך הקבר. ולידה - הקבר של אמא. ביום שהיא מתה, אבא קנה את החלקה לידה. כיסו את הבור בחול, זרקו אבנים. הקברן תקע את הלוחית עם שם המת, הגוש והחלקה.
"אברם?", שאלה אמא.
"חנה?", אמר אבא.
"זה אתה?"
"כן, זה אני".
"הגעת..."
"הגעתי... התגעגעתי..."

בלונדון, אמא ואני ואבא יושבים צפופים צפופים בתוך מכונה כזאת שמצלמת תמונות קטנות. ואבא סוגר את הוילון, ואני כמעט נופלת מהכסא, כי הכסא כל כך קטן, אז אני צוחקת, ואמא אומרת לי: "אל תזוזי כי התמונה תצא מטושטש".
ולי יש כובע של שוטר אנגלי שקנו לי ברחוב.
ואבא אומר: "תורידי את זה".
ואני אומרת: "לא, אני רוצה את זה, זה נורא יפה".
אבא שם יד אחת על הכתף שלי, ואמא שמה יד אחת על הכתף השניה, והם מחבקים אותי. ואני מרגישה את החזה של אבא מצד אחד, ואת הציצי של אמא מהצד השני. וככה אנחנו יושבים לנו מכווצים.
ואמא אומרת: "תגידי, צ'יזז", ואני נורא צוחקת ואני מסתכלת ורואה את שני הפרצופים שלהם קרוב קרוב. שתי הלחיים שלהם נוגעות בלחיים שלי. ואנחנו מסתכלים לתוך החור הזה באמצע, וחם לנו, ונעים לנו, ואבא מכניס את המטבע...
"זהו", הוא אומר, "תתכוננו יפה, זה תיכף מגיע".
אנחנו שלושנו מתכוננים, ואני עושה - "צי'זז" כזה גדול, ומחכה ומחכה...
"נו, אמא, מתי זה כבר..."